

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΔ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2038	Κυριακὴ πρὸ τῆς Ὑψώσεως 10 Σεπτεμβρίου 2017	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	--	---

«Καινὴ κτίσις»

«Ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ οὔτε περιτομὴ τι ἰσχύει οὔτε ἀκροβυστία ἀλλὰ καινὴ κτίσις» (Γαλ. 6,15)

Σήμερα, ἀγαπητοί μου, εἶνε Κυριακὴ, ἡμέρα δηλαδὴ ἀφιερωμένη στὸν Κύριο ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν ἀπὸ τὸν ὁποῖο καὶ πῆρε τὸ ὄνομα· εἶνε ἡ **ἡμέρα τοῦ Κυρίου**, ἡμέρα δηλαδὴ ἀφιερωμένη στὴν δημόσια λατρεία, στὴν προσευχὴ, στὴ μελέτη τῆς ἁγίας Γραφῆς, στὴ φιλανθρωπία, στὴν ἀνάτασι τῆς ψυχῆς.

Εἶνε ὅμως γιὰ μᾶς ἡ ἡμέρα αὐτὴ ὄντως ἡμέρα τοῦ Κυρίου; Ἐὰν ἦταν, μόλις χτυποῦν οἱ καμπάνες, θὰ ἔδιναν ὅλοι τὸ παρὼν στὸ προσκλητήριο τῶν οὐρανῶν, θὰ ἦταν ὅλοι μέσα στὶς ἐκκλησίες, ἐνῶ τώρα **οὔτε τὸ 2% δὲν ἐκκλησιάζεται**· κι ἂν συμπέση καὶ τίποτα ἔκτακτο, τότε οὔτε τὸ 2% δὲν ἐκκλησιάζεται ἀλλὰ μένουν οἱ ἐκκλησίες ἀδειανές.

Τὴν Κυριακὴ π.χ. ποὺ γίνονται **ἐκλογές**, θὰ δῆτε τὸ ἐκκλησίασμα νὰ ἔναι ἀραιό, ἐνῶ τότε ἀκριβῶς θὰ ἔπρεπε, ἂν εἴμαστε ὀρθόδοξο κράτος, νὰ εἶνε στὴν ἐκκλησία καὶ οἱ ἀρχηγοὶ τῶν κομμάτων καὶ οἱ ὑποψήφιοι πολιτευταὶ καὶ ὅλοι οἱ ψηφοφόροι, γιὰ νὰ παρακαλέσουν τὸ Θεὸ νὰ φωτίσῃ τί τέλος πάντων πρέπει τὰ ψηφίσουν γιὰ νὰ δῆ αὐτὸς ὁ τόπος καλύτερες ἡμέρες. Καὶ ὅμως εἶνε ἀπόντες. Γιατί; Φταίει τὸ κράτος, γιατί ἀγνοεῖ τὴν ἡμέρα τῆς Κυριακῆς· ἀγνοεῖ ἀκόμη ὅτι, ὅπως ἡ θεία λειτουργία ἀρχίζει εἰς τὸ ὄνομα «*τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ ἁγίου Πνεύματος*», ἔτσι καὶ τὸ Σύνταγμά μας –μοναδικὸ στὸν κόσμῳ– ἀρχίζει «*Εἰς τὸ ὄνομα τῆς ἁγίας καὶ ὁμοουσίου καὶ ἀδιαιρέτου Τριάδος*». Αὐτὴ τὴν ἐπικεφαλίδά τοῦ συντάγματος τὴν εἶχαν κόψει, ὁ Πλαστήρας ἦταν ἐκεῖνος ποὺ τὴν ἐπανέφερε. Ἄγνοοῦν λοιπὸν τὴν Κυριακὴ, ἀγνοοῦν καὶ τὸ Σύνταγμα. Τὸ κράτος ἀσεβεῖ. Γιατί ἐρωτῶ· θὰ ὤριζε ὡς ἡμέρα ἐκλογῶν π.χ. τὴν 25ῃ Μαρτίου; Ποτέ· θὰ ἔθεωρεῖτο ἀσέβεια στὴν ἐθνικὴ ἐορτή. Εἶνε λοιπὸν ἀσέβεια στὴν ἐθνικὴ ἐορτή, καὶ δὲν εἶνε ἀσέβεια στὴν ἡμέρα τῆς Κυριακῆς; Ἐν πάσῃ περιπτώσει, ἀπὸ ἐκλογές χωρὶς

προσευχὴ καὶ χωρὶς τὸ Θεὸ **δὲν θὰ προκύψῃ καλὸ**. Μέσα ἀπὸ τὶς κάλπες –νὰ τὸ θυμᾶστε– θὰ βγοῦν δαίμονες ὅλων τῶν χρωμάτων καὶ δὲν θὰ δοῦμε ἄσπρες ἡμέρες ὅπως περιμένουμε.

Μὰ τί ἔπαθα; Ἐγὼ ἄρχισα ἀπὸ τὸ ῥητὸ ὅτι «*ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ οὔτε περιτομὴ τι ἰσχύει οὔτε ἀκροβυστία, ἀλλὰ καινὴ κτίσις*» (Γαλ. 6,15). Μήπως ξέφυγα ἀπὸ τὸ θέμα; Δὲν ξέφυγα.

Οἱ Ἕλληνες ἔχουμε προτερήματα, ἀλλὰ ἔχουμε καὶ ἐλαττώματα. Ἐνα μεγάλο ἐλαττώμα μας εἶνε, ὅτι ἔχουμε βουλῶσει τὰ αὐτιά μας καὶ **δὲν ἀκοῦμε τὸ λόγο τοῦ Θεοῦ**.

Στὸ Ψαλτήρι εἶνε γραμμένο· «*Μὴ πεποιθήτε ἐπ' ἄρχοντας, ἐπὶ υἱοὺς ἀνθρώπων, οἷς οὐκ ἔστι σωτηρία*» (Ψαλμ. 145,3)· **μὴ δώσετε τὴν ἐμπιστοσύνη σας σὲ ἄρχοντες** καὶ μὴ νομίσετε ὅτι ἀπ' αὐτοὺς θὰ προέλθῃ ἡ σωτηρία. Ἐμεῖς ὅμως τὸ ἄλφα ἢ τὸ βῆτα πολιτικὸ πρόσωπο τὰ ἀποθεώσαμε καὶ νομίσαμε ὅτι αὐτοὶ θὰ μπορέσουν νὰ μᾶς σώσουν, ἔχουμε δηλαδὴ τὴν ἀμαρτία ὅτι καταντήσαμε κατ' οὐσίαν εἰδωλόλατρες· ἀνυψώσαμε σὲ ὕψος Θεοῦ πρόσωπα ποὺ νομίσαμε ὅτι θὰ μπορέσουν νὰ προσφέρουν βοήθεια στὸ ταλαίπωρο ἔθνος μας. Κλείσαμε λοιπὸν τ' αὐτιά μας καὶ δὲν ἀκούσαμε τὸ λόγο αὐτὸ τοῦ Δαυΐδ. Τὰ κλείσαμε ὅμως καὶ σ' αὐτὸ ποὺ λέει σήμερα ὁ ἀπόστολος Παῦλος.

Τί εἶπε ὁ Παῦλος; ὅτι «*ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ*», μέσα στὴν χριστιανικὴ πίστι μας, δὲν ἰσχύει τίποτε ἄλλο, δὲν ἰσχύει «*οὔτε περιτομὴ οὔτε ἀκροβυστία*». Αὐτὰ τὰ λόγια εἶνε «χαρτονομισμα» καὶ «λίρα» μεγάλης ἀξίας, ποὺ θὰ ἔπρεπε νὰ ἔχω ὦρα νὰ τὸ κάνω λιανὰ γιὰ νὰ τὸ καταλάβετε. **Τί ἦταν ἡ «περιτομὴ» καὶ τί ἦταν ἡ «ἀκροβυστία»;** Θὰ πῶ μόνο τὰ ἐξῆς.

* * *

Στὴν ἐποχὴ τοῦ Παύλου **ὑπῆρχαν δύο κόμματα**, ὄχι πολιτικὰ ἀλλὰ **θρησκευτικὰ**· τὸ ἓνα ἦταν τὸ κόμμα τῆς περιτομῆς, τὸ ἄλλο ἦταν τὸ κόμμα τῆς ἀκροβυστίας. Τὸ ἓνα ἦταν κόμ-

μα ιουδαίζουν, τὸ ἄλλο ἦταν κόμμα ἑλληνίζον. Τὸ ἓνα κόμμα, ἡ περιτομή, ἔλεγε ὅτι, γιὰ νὰ εἶνε κανεὶς εὐάρεστος στὸ Θεό, πρέπει νὰ κόψῃ ἀπὸ τὸ σῶμα του ἓνα κομμάτι δέρμα· τὸ ἄλλο κόμμα, ἡ ἀκροβυστία, ἔλεγε ὄχι. Τὸ ἓνα ἦταν κόμμα τῶν ιουδαίων, τὸ ἄλλο κόμμα τῶν εἰδωλολατρῶν. Τί λέει ὁ Παῦλος; Οὔτε τὸ ἓνα κόμμα θὰ σᾶς σώσῃ οὔτε τὸ ἄλλο· ἓνα μόνο θὰ σᾶς σώσῃ – ποιό; ἡ «*καινὴ κτίσις*». Δυὸ λέξεις εἶνε αὐτές, «*καινὴ κτίσις*», πού δὲν ὑπάρχει ζυγαριὰ νὰ τὶς ζυγίσουμε. Λόγια θεϊκά· ἂν μπορούσαμε κ' ἐμεῖς νὰ τὶς νιώσουμε!

Τί θὰ πῆ «καινὴ κτίσις»; Τὸ ἀπλοποιῶ. Εἶνε σὰν νὰ κάθεσαι σ' ἓνα **σπίτι παλιό**, πού πέφτουν οἱ σοβάδες καὶ τρίζει ὀλόκληρο, καὶ σοῦ λέει κάποιος· Βγὲς ἔξω, νὰ σοῦ δώσω ἓνα σπίτι καινούργιο νὰ μπῆς μέσα νὰ καθίσῃς. Κάτι τέτοιο ἐννοοῦν τὰ λόγια αὐτὰ τοῦ Παύλου. Τὸ παλιὸ τὸ σπίτι, πού καθόμαστε κ' εἶνε ἔτοιμο ἀπὸ ὦρα σὲ ὦρα νὰ γκρεμιστῇ καὶ νὰ μᾶς πλακώσῃ, ἐνῶ ὁ Θεὸς μᾶς προειδοποιεῖ νὰ βγοῦμε ἔξω καὶ λέει «*Ἐξέλθετε ἐκεῖθεν*» (Ἠσ. 52,11. Β' Κορ. 6,17), τὸ παλιὸ σπίτι εἶνε τὸ ἄθλιο ἐγὼ μας, «*ὁ παλαιὸς ἄνθρωπος*» κατὰ τὸν ἀπόστολο Παῦλο (Ἐφ. 4,22. Κολ. 3,9). Τὸ **καινούργιο σπίτι**, τὸ θεϊκό, εἶνε ἡ «*καινὴ κτίσις*». Δηλαδή· εἶνε ἡ νέα ζωὴ, ὄχι ἡ παλιά, ἡ νέα ζωὴ πού δίδαξε καὶ ἔζησε στὴν ἐντέλεια ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, αὐτὴ πού θὰ μείνῃ γιὰ πάντα, δηλαδή ἡ «*αἰώνιος ζωὴ*» (Ματθ. 19,29· 25,46. Μάρκ. 10,30. Λουκ. 18,30. Ἰω. 3,15-16,36· 5,24· 10,28· 17,3 κ.ά.). Ὅσο διαφέρει μιὰ καλύβα ἀπὸ ἓνα παλάτι, τόσο διαφέρει ἡ ζωὴ τῆς ἁμαρτίας ἀπὸ τὴ ζωὴ τῆς χάριτος, τὴ ζωὴ τοῦ Εὐαγγελίου πού καλούμεθα νὰ ζήσουμε κ' ἐμεῖς στὸν αἰῶνα μας, αἰῶνα τῶν πυραύλων καὶ τῶν διαστημοπλοίων. Εἶνε ἡ ζωὴ πού ἔζησαν οἱ ἀπόστολοι, οἱ ἅγιοι, οἱ ὅσοι καὶ οἱ μάρτυρες ὄλων τῶν αἰώνων· εἶνε ἡ ὠραία ζωὴ τῆς Καινῆς Διαθήκης, ἡ ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας. Νὰ τί θὰ πῆ «*καινὴ κτίσις*».

Αὐτὸ εἶνε τὸ καινούργιο σπίτι. Καὶ μᾶς τὸ δίνει δωρεὰν ὁ Χριστός, μὲ μόνη διαφορὰ – τί; ὅτι πρέπει νὰ ἔχουμε τὸ κλειδάκι, μὲ τὸ ὁποῖο θ' ἀνοίξουμε γιὰ νὰ μποῦμε ἐκεῖ καὶ νὰ ζήσουμε τὴν καινούργια ζωὴ. Καὶ ποιό εἶνε, ἀδέρφια μου, τὸ κλειδάκι; Μία λέξις· ἡ **πίστις**. «*Πίστευσον ἐπὶ τὸν Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν, καὶ σωθήσῃ σὺ καὶ ὁ οἶκός σου*» (Πράξ. 16,31). Νὰ πιστέψῃς στὸ Χριστό, αὐτὸ λέει ὁ ἀπόστολος Παῦλος. Ὅσοι δηλαδή πιστεύουν, εἴτε εἶνε ἐκ τῆς περιτομῆς εἴτε εἶνε ἐκ τῆς ἀκροβυστίας, εἴτε προέρχονται ἐκ τῶν ιουδαίων εἴτε προέρχονται ἐκ τῶν εἰδωλολατρῶν, ὅποιασδήποτε χώρας, ὅποιασδήποτε γλώσσης, ὅποιοιδήποτε

ποτε χρώματος, ὅσοι πιστεύουν στὸ Χριστό, αὐτοὶ θὰ σωθοῦν, αὐτοὶ εἶνε ἡ «*καινὴ κτίσις*».

* * *

Θὰ μοῦ πῆτε· **πῶς γίνεται** νέα κτίσις - νέα δημιουργία ἓνας ἄνθρωπος βουτηγμένος στὰ ἁμαρτήματα καὶ στὰ ἐλαττώματά του;

Πῆγατε ποτέ, ἀγαπητοί μου, ἐκεῖ πού δουλεύει ὁ σιδεραῶς νὰ δῆτε τί κάνει; Παίρνει ἓνα σίδερο γεμάτο σκουριά, πού εἶνε γιὰ πέταμα, τὸ βάζει μέσα στὸ καμίνι, καίει ὅλη τὴ σκουριά, κι ἀπὸ τὸ σκουριασμένο σίδερο βγαίνει ἓνα νέο καθαρὸ μέταλλο. Ἔτσι κ' ἐμεῖς· ὁ καθέννας μας εἶνε ἓνα παλιοσίδηρο πού τό 'φαγε ἡ σκουριά· **πρέπει νὰ μποῦμε στὸ καμίνι**. Καὶ τὸ καμίνι εἶνε τὸ Εὐαγγέλιο καὶ ἡ ἅγια κολυμβήθρα· μέσα ἀπὸ τὴν πίστι καὶ τὸ βάπτισμα, ἀπ' τὴ μετάνοια τὰ δάκρυα καὶ τὸν πόνο, βγαίνει ὁ καινούργιος ἄνθρωπος, ἡ «*καινὴ κτίσις*».

–Μὰ ποιός τ' ἀκούει αὐτὰ σήμερα;...

Ἄς μὴν τ' ἀκοῦνε· ἐμεῖς εἴμαστε ὑποχρεωμένοι νὰ τὰ κηρύξουμε. Εἶνε ἀλήθεια ὅτι ὄχι ἐγὼ ὁ ἁμαρτωλὸς ἀλλὰ καὶ ἂν παρουσιαζόταν ἓνας Χρυσόστομος ἢ Βασίλειος καὶ κήρυττε, ἐλάχιστοι θὰ τὸν ἄκουγαν καὶ θὰ πίστευαν. Ἄν πίστευαν οἱ ἄνθρωποι στὸ Χριστό ὅπως πιστεύουν στοὺς διάφορους πολιτικούς, ἂν πίστευαν στὸν ἀληθινὸ Σωτῆρα ὅπως πιστεύουν στοὺς ψευτοσωτῆρες, ἡ κατάστασι θὰ ἦταν πολὺ διαφορετικὴ. Ὅλα αὐτὰ πού ἀκοῦμε (συστήματα, ἰδεολογίες, κόμματα κ.λπ.) ξέρете τί εἶνε; μιὰ ἀσπιρίνη. Πονάει τὸ δόντι σου, παίρνεις μιὰ ἀσπιρίνη καὶ νομίζεις ὅτι θεραπεύτηκε, ἀλλὰ σὲ λίγο πονάει πάλι. Τὸ **φάρμακο** πού θεραπεύει ὀριστικὰ καὶ ξανακαινουργιώνει τὸν ἄνθρωπο **εἶνε μόνο ὁ Χριστός**.

Παλαιοὶ εἴμαστε καὶ παλαιοὶ θὰ μείνουμε, ἔστω κι ἂν ἀλλάξουμε ὅλα τὰ συστήματα. Ξέρεις πῶς μοιάζουν ὅλα αὐτά; σάν, ἐκεῖ πού φορᾶς μιὰ μπλούζα πράσινη, νὰ βάλῃς μιὰ κίτρινη ἢ μιὰ μπλε ἢ μιὰ κόκκινη. Ὅσες μπλουζες καὶ πουκάμισα ἂν ἀλλάξῃ κανεὶς, ὁ ἄνθρωπος δὲν ἀλλάζει. Πέρα ἀπὸ τοὺς νόμους καὶ τὰ συντάγματα, **πρέπει ν' ἀλλάξῃ ἡ καρδιά μας**. Αὐτὸ φωνάζει ὁ Παῦλος· Ἀλλάξτε τὶς καρδιές σας, ἀφοσιωθῆτε στὸ Θεό. Κι ὅταν ἀλλάξῃ ἡ καρδιά, τότε θὰ γίνῃ «*καινὴ κτίσις*»· «*καινὴ κτίσις*» τὸ σπίτι μας, τὸ σχολεῖό μας, τὸ δικαστήριό μας, τὸ κράτος μας. Ὅλα εἶνε παλιά, ἔχουν φθαρῆ, τρίζουν· μόνο μέσα ἀπὸ τὸ Εὐαγγέλιο θὰ βγῇ ἓνας «*ὁμορφος κόσμος, ἠθικός, ἀγγελικὰ πλασμένος*», γιὰ νὰ ὑμνῇ καὶ νὰ δοξάζῃ Ἰησοῦν Χριστόν· ὄν, παῖδες, ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**